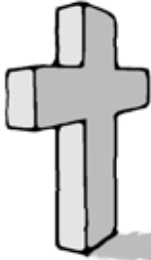

زندگی بر اساس انجیل

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: رومیان ۸: ۲۰ تا ۲۳؛ یوحنا ۳: ۱۶، ۱۷؛ متی ۹: ۳۶؛ افسیسان ۲: ۸ تا ۱۰؛ اول یوحنا ۳: ۱۶، ۱۷؛ مکاشفه ۱۴: ۶، ۷.

آیه حفظی: « زیرا به سبب فیض خداست که شما از راه ایمان نجات یافته‌اید و این کار شما نیست بلکه بخشش خداست. این نجات، نتیجه کارهای شما نیست، پس هیچ دلیلی وجود ندارد که کسی به خود ببالد. زیرا ما ساخته دست او هستیم و خدا ما را در مسیح عیسی از نو آفریده است تا آن کارهای نیکویی را که او قبلاً برای ما مقدر فرمود که انجام دهیم، بجا آوریم » (افسیسان ۲: ۸ تا ۱۰).

به محض اینکه در مورد احکام خداوند، الزامات یا رهنمودها صحبت می‌کنیم، در معرض خطر قرار گرفته یا حتی با وسوسه روبرو می‌شویم و به این فکر می‌افتیم که آیا می‌توانیم با اعمال خود نجات یابیم یا اینکه فقط برای بدست آوردن لطف خداوند این اعمال را انجام می‌دهیم. اما کتاب مقدس مکرراً به ما می‌گوید که ما گناهکاران با فیض خداوند از طریق عیسی مسیح و مرگ او بر روی صلیب به جای ما، نجات یافته و رستگار شده ایم. به هر حال ما چه چیزی می‌توانیم به این اضافه کنیم؟ یا همانطور که *الِن جی* وایت نوشته است: « اگر شما همه چیزهایی که در انسان خوب، مقدس، شریف و دوست داشتنی هستند را در کنار هم قرار دهید و سپس موضوع را به حضور فرشتگان خداوند به عنوان قبول آن برای نجات روح انسان و یا برای بیان شایستگی او برای نجات بیاورید، پیشنهاد به عنوان پیمان شکنی از طرف آنان رد خواهد شد » - *Faith and Works*، صفحه ۲۴.

بنابراین، حتی اعمال رحیمانه و شفقت آمیز ما برای کسانی که نیازمند هستند، نباید به عنوان احکام گرائی دیده شوند. بر خلاف آنچه که گفته شده، همانطور که فهم ما فزونی می‌یابد و نسبت به رستگاری شکرگزار تر می‌شویم، پیوند بین محبت خدا و

نگرانی او برای فقرا و ستمدیدگان، به عنوان دریافت کنندگان محبت او، به ما منتقل می شود. همانطور که ما این محبت را دریافت می کنیم، بنابراین ما هم به دیگران خواهیم داد. هنگامی که ما می بینیم که چگونه خداوند ما را محبت نمند، همچنین خواهیم دید که چقدر او دیگران را دوست دارد و ما را فراخوانده تا ما هم آنان را دوست داشته باشیم. * درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت ۱۶ شهریور - ۷ September آماده شوید.

یکشنبه

۱۰ شهریور

« زیرا خدا آنقدر محبت کرد... »

یوحنا ۳: ۱۶ می گوید، « زیرا خدا جهان را آنقدر محبت نمود ... » - معنی اصلی کلمه « kosmos » در یونانی « خلقت جهان به عنوان یک نهاد سازمان یافته بوده است » - The SDA Bible Commentary، جلد ۵، صفحه ۹۲۹. این آیه در مورد رستگاری انسان است، اما نقشه نجات، پیامدهایی دارد که همه جهان را تحت تاثیر قرار می دهد.

رومیان ۸: ۲۰ تا ۲۳ را بخوانید. این چه چیزی را در مورد مسائل گسترده تر که در نقشه نجات وجود دارد، به ما می آموزد؟

البته، تا حدودی، رستگاری درباره رابطه شخصی هر یک از ما با خداوند است. اما بیشتر از این است. این توجیه فقط بخاطر بخشیده شدن گناهان ما نیست. در حالت ایده آل آن، همچنین باید در مورد اینکه چگونه خداوند از طریق عیسی مسیح و روح القدس خانواده الهی را خلق کرد، کسانی که بخاطر بخشش گناهانشان و اطمینان از نجاتشان شکرگزاری می کنند، بوسیله کارهای خیرخواهانه خود، برای جهانیان به عنوان شاهی خواهند بود.

یوحنا ۳: ۱۶ و ۱۷ را بخوانید. آیه ۱۷ چگونه به درک عمیق تر و بهتر آیه ۱۶ کمک می کند؟

ما می توانیم بپذیریم که خداوند به غیر از ما، انسانهای دیگر را هم دوست دارد. او کسانی را که ما دوست داریم، دوست می دارد و ما از این مسئله خوشحال هستیم. او همچنین کسانی را که ما با آنان در ارتباط هستیم، دوست می دارد، و درک ما از این حقیقت، اغلب انگیزه ای برای خود ما است که به آنان رسیدگی کنیم. خداوند همه مردم را در همه جای دنیا دوست دارد، حتی کسانی را که ممکن است ما شخصاً آنان را دوست نداشته باشیم.

خلقت یکی از طُرُقی است که ما این اثبات را در آن می بینیم. کتاب مقدس بطور مکرر به جهان اطراف ما به عنوان مدرک مستدلی از خیرخواهی خداوند برای بشریت اشاره می کند، « زیرا او آفتاب خود را بر بدان و نیکان می تاباند و باران خود را بر پارسایان و بدکاران می باراند » (متی ۵: ۴۵). حتی خود حیات، هدیه ای از طرف خداوند است، صرف نظر از واکنش های فردی و یا نگرش هر فرد نسبت به خداوند، هر شخصی این هدیه را دریافت می کند.

ما چگونه باید نگرش خودمان را نسبت به دیگران و شرایط آنان تغییر دهیم وقتی ما آنها را به عنوان خلقت خداوند که بوسیله او دوست داشته شده اند، بشناسیم؟

۱۱ شهریور

دوشنبه

شفقت و توبه

حکایت های درهم آمیخته از نجات و نبرد عظیم، ما را به پذیرفتن حقیقت درباره حیات که اساس درک ما از دنیای ما و خودمان است، فرا می خواند، که این است: ما و جهان ما لغزش خورده ایم، تنزل کرده ایم، و گناهکار هستیم. دنیای ما آن خلقتی نیست که قرار بود باشد، هر چند که ما هنوز صورت خداوند، کسی که ما را خلق کرده است را در آن می بینیم، ما بخشی از این دنیای لغزش خورده هستیم. گناه در زندگی های ما به مشابه همان سرشتی است که در شریر است که مسبب درد بسیار، ظلم، و استثمار در سراسر جهان می شود.

بنابراین، ما حق داریم که آزار، رنج، غم، و مصیبت را در جهان احساس کنیم. ما باید آدم ماشینی باشیم که این درد و رنج زندگی در اینجا را حس نکنیم. سوگواریها و ضجه ها در کتاب مزامیر، غم و اندوه ارمیا و دیگر انبیاء، و اشکها و شفقت عیسی همه نشان دهنده اقتضای این نوع واکنش ها به جهان و بدی آن، و به ویژه به آن دسته از کسانی است که اغلب از شرارت آسیب می بینند.

متی ۹: ۳۶، ۱۴: ۱۴، لوقا ۱۹: ۴۱، ۴۲ و یوحنا ۱۱: ۳۵ را بخوانید، چه چیزی در هر کدام از این آیات باعث وادار کردن عیسی به شفقت و غمخواری می شود؟ ما چگونه می توانیم قلبی داشته باشیم که باعث تسکین غم و رنج اطراف ما شود؟

ما همچنین باید به یاد داشته باشیم که گناه و بدی فقط « در بیرون » و یا در نتیجه لغزش کس دیگر نیست: « اگر بگوییم از گناه بری هستیم، خود را فریب داده ایم و راستی در ما نیست » (اول یوحنا ۱: ۸). در ادراک انبیاء کتاب مقدس، گناه فاجعه ای نبود که در درجه

اول به خاطر اینکه کسی « احکام » خداوند را نقض کرده، بلکه به خاطر اینکه گناه رابطه بین خدا و قومش را شکست، و همچنین به علت اینکه گناه ما به دیگران آسیب می‌رساند. این ممکن است در مقیاس کوچک و یا بزرگ اتفاق بیفتد، اما به هر حال همانند همان شرارت است. خودخواهی، حرص و طمع، تبعیض، جهالت و بی‌توجهی، همه در ریشه همه بدی‌ها، بی‌عدالتی‌ها، فقر و ظلم دنیا وجود دارند. و اعتراف ما به گناهان خود، اولین قدم در واکنش به این بدی‌ها است، و همچنین اولین قدم در جهت اجازه دادن به محبت خدا برای قرار گرفتن در جای درستِ خودش در قلبهای ماست: « ولی اگر به گناهان خود اعتراف کنیم، او که امین و عادل است، گناهان ما را می‌آمرزد و از هر نادرستی پاکمان می‌سازد » (اول یوحنا ۱: ۹).

به خودتان نگاه کنید (نه از فاصله ای نزدیک و نه از فاصله ای دور). در چه شیوه‌هایی شما شکسته شده‌اید و جزیی از مشکل بزرگ‌تر هستید؟ تنها راه حل چیست، و تنها پناه شما که می‌توانید به آن برای کمک نگاه کنید، چیست؟

۱۲ شهریور

سه شنبه

فیض و کردار نیک

افسیسان ۲: ۸ تا ۱۰ را با انشای خود خلاصه کنید. این آیات دربارهٔ رابطه بین فیض و کردار نیک به ما چه می‌گوید؟

کتاب مقدس به ما می‌گوید که به غیر از دلایل دیگر، ما خلق شده ایم که خداوند را پرستش و به دیگران خدمت کنیم. ما فقط در تخیل خودمان می‌توانیم سعی کنیم تا درک کنیم که این اعمال در یک محیط عاری از گناه چگونه خواهد بود. در حال حاضر، به دلیل گناه، فقط ما در مورد یک جهان آن هم جهانی که دچاره لغزش شده و در گناه سقوط کرده، می‌دانیم. خوشبختانه برای ما، فیض خداوند، در قربانی شدن عیسی برای گناهان جهان آشکار شد و به اثبات رسید، و راهی برای آموزش گناهان و التیام باز کرد. بنابراین، حتی در میان هستی شکسته شده در اثر گناه، زندگی ما با کمک خداوندِ توانا به کمال می‌رسد، خداوند از ما برای همکاری با او در یافتن، التیام و احیای کسانی که آسیب دیده‌اند، استفاده می‌کند (افسیسان ۲: ۱۰ را ببیند). « کسانی که دریافت کنندگان فیض هستند باید این برکت را به دیگران برسانند. مردم از هر سوی که برای دریافت کمک می‌آیند، خداوند از انسان می‌خواهد تا با خوشحالی به هموعان خود خدمت کند. » (الِن جی وایت، The Ministry of Healing، صفحه ۱۰۳).

باز هم باید گفت که، ما کارهای خیر انجام نمی‌دهیم که مراقبت از فقرا، گرفتن

دست مظلومان، سیر کردن گرسنگان می باشد بلکه به منظور استحصال رستگاری و در کنار خداوند قرار گرفتن این کارها را انجام می دهیم. در مسیح و با ایمان به او، ما در کنار خداوند همه موقیعتی که تا به ابد نیاز داریم را خواهیم داشت. در عین حال که ما خودمان را هم به عنوان گناهکار و هم قربانی گناه می دانیم، کسانی هستیم که بوسیله خداوند دوست داشته شده ایم و نجات یافته ایم. در حالی که ما هنوز با وسوسه های خودپرستی، حرص و طمع و خودخواهی مبارزه می کنیم، فیض فداکارانه متواضعانه خداوند، نوع جدیدی از حیات و عشق را وارد زندگی ما خواهد کرد.

هنگامی که به صلیب نگاه می کنیم، فداکاری عظیم و کاملی که برای ما انجام شده است را می بینیم و متوجه می شویم که می توانیم چیزی را به آنچه که مسیح برای ما انجام داد اضافه کنیم. اما این بدان معنا نیست که ما نباید عملی را در پاسخ به آنچه مسیح برای ما انجام داده است، انجام ندهیم. برعکس، ما باید پاسخ دهیم، و آیا راه بهتری برای پاسخ به محبتی که به ما شده، از ابراز آن عشق به دیگران وجود دارد؟

اول یوحنا ۳: ۱۶، ۱۷ را بخوانید. چگونه این آیات، قدرتمندانه آنچه را که ما باید در پاسخ به صلیب انجام دهیم، بیان می کند؟

۱۳ شهریور

چهارشنبه

همه ما به عنوان بشر نقطه اشتراک داریم

عیسی با خدمت و تعالیم خود نشان داد، که خواستار یک دربرگیرندگی عامه مردم و شکاف زدائی طبقاتی بنیادین و ریشه ای بود. همه کسانی که با نیت های صادقانه در پی جلب نظر او بودند از جمله زنان بد نام، جمع کنندگان مالیات، جذامی ها، سامریان، نظامیان رومی، رهبران مذهبی، و یا کودکان - او صمیمانه و با مهربانی از آنان استقبال می کرد. کلیسای اولیه هم همانطور در پی شیوه های تغییر مردم بود که این امر ارائه هدیه نجات را در بر داشت.

همانطور که اولین ایمانداران به آهستگی پذیرفتند که انجیل دربرگیرنده عامه مردم است، آنها صرفاً انجام کارهای خیر به نفع دیگران را به ایمان خود به عنوان انجام یک کار «نیکو» اضافه کردند. این هسته اصلی درک آنها از انجیل بود، همانطور که آن را در زندگی، خدمت و مرگ عیسی دیده بودند. همانطور که آنان با مسائل و سوالات بوجود آمده کشمکش بودند، ابتدا بطور فردی برای رهبرانی مانند پولس و پطرس (برای مثال اعمال رسولان ۱۰: ۹ تا ۲۰ را ببینید)، و سپس برای بدن کلیسا در شورای اورشلیم (ببینید اعمال رسولان ۱۵)، آنان شروع به درک تغییر شگرفی کردند که این خبر خوش برای آنان آورده بود تا محبت خدا و دربرگیرندگی جامع او [که بر ضد تبعیض است] را بفهمند که چگونه با این نگرش باید در میان کسانی زیست که مدعی پیروی از او هستند.

هر کدام از آیات زیر چه چیزی را دربارهٔ جامعه مشترک انسانی به ما می آموزد؟ چگونه باید هر عقیده ای بر روی رفتار ما تاثیر بگذارد؟

ملاکی ۲: ۱۰

اعمال رسولان ۱۷: ۲۶

رومیان ۳: ۲۳

غلاطیان ۳: ۲۸

غلاطیان ۳: ۲۸ خلاصه الهیات و حکایت عملی است که عیسی در مورد سامری نیکو گفت. در این جا بحث در مورد این است که ما ملزم به خدمت به چه کسی هستیم، ا و فقط می گوید برو و خدمت کن، و شاید حتی همیشه آماده باشم تا توسط کسانی که که ما انتظار رسیدن کمک از طرف آنان را نداریم به ما کمک کنند. اساس مشترک خانواده جهان انسانی، در مرتبه بالاتر پی بردن به این مسئله است که، کسانی که در خانوادهٔ مشترک از طریق انجیل بهم متصل هستند، فقط بوسیله محبت خداوند که ما را دعوت به اتحاد در مسیح می کند، بوده است: « زیرا همهٔ ما، چه یهود و چه یونانی، چه غلام و چه آزاد، در یک روح تعمید یافتیم تا یک بدن را تشکیل دهیم؛ و همهٔ ما از یک روح نوشانیده شدیم » (اول قرنیتان ۱۲: ۱۳).

۱۴ شهریور

پنجشنبه

انجیل ابدی

دعوت به تغییر و تبدیل از سوی انجیل است، « آنگاه فرشته ای دیگر دیدم که در دل آسمان پرواز می کرد و انجیل جاودان با خود داشت تا ساکنان زمین را بشارت دهد، از هر قوم و طایفه و زبان و ملت که باشند » (مکاشفه ۱۴: ۶)، و در طول تاریخ مسیحیت ادامه داشته است. با این حال، مکاشفه تکرار مجدد این پیغام خبر خوش دربارهٔ عیسی می باشد و همهٔ چیزهایی که در بر گیرندهٔ آن است را در باره پایان زمان توضیح می دهد.

مکاشفه ۱۴: ۶ و ۷ را بخوانید. درک کلیت انجیل چگونه است - که معرف ترین آن در یوحنا ۳: ۱۶ خلاصه شده است - شامل پیغام ویژه سه فرشته که در آیه ۷ آمده است.

مکاشفه ۱۴: ۷، سه اصل کلیدی که ما قبلاً در مطالعه نگرانی خداوند در مورد شریر، فقر، ظلم و ستم مطالعه کردیم، را در کنار هم قرار می دهد:

داوری. درخواست تجدید نظر برای قضاوت - به منظور اجرای عدالت - مکرراً از طرف کسانی که در طول تاریخ مورد ظلم و ستم قرار گرفته اند، درخواست شده است خوشبختانه کتاب مقدس، خدا را به عنوان کسی که صدای فریاد کسانی را که در محنت

و پریشانی هستند می‌شنود، به تصویر کشیده است. برای مثال، همانطور که اغلب در کتاب مزامیر بیان می‌شود، کسانی که با آنان بطور غیر ناعادلانه رفتار شده، داوری خداوند را به عنوان خبر خوب باید در نظر بگیرند.

پرستش. نوشته های انبیاء یهودی اغلب مسائل مربوط به پرستش و اعمال خوب را به هم پیوند می‌زنند، به ویژه هنگامی که مقایسه عبادت کسانی که ادعا می‌کنند که مردم با ایمانی هستند با کسانی که در اشتباه هستند و به این روش عادت کرده‌اند و به آن ادامه می‌دهند. در اشعیا ۵۸، خداوند به صراحت اظهار می‌کند که اعمال محبت آمیز و مراقبت از فقرا و نیازمندان عبادتی است که بیشتر مورد قبول او است (ببینید اشعیا ۵۸: ۶، ۷).

خلقت. همانطور که مشاهده کردیم، یکی از اصول اساسی دعوت خداوند به عدالت، خانواده مشترک بشریت است، که همه ما به شکل او (منعکس کننده صورت او) خلق شده ایم و از طرف او محبت شده ایم، که همه ما در چشم او با ارزش هستیم و هیچکس نباید مورد استثمار و ستم قرار گیرد تا کس دیگری از آن سود و منفعت ناعادلانه ببرد. بطور وضوح به نظر می‌رسد که این اعلامیه پایان زمان در انجیل، فراخوان گسترده و فراگیر برای پذیرفتن آزادی، نجات، و احیای مجدد انسان است که خداوند خواهان آن برای بشریت سقوط کرده است. بنابر این، حتی در میان مسائل مربوط به عبادت حقیقی و یا نادرست و شکنجه و آزار (مکاشفه ۱۴: ۸ تا ۱۲ را ببینید). خداوند مالک کسانی خواهد بود که برای فرامین خداوند و ایمان به مسیح و برای آنچه که درست است، حتی در میان بدترین شرارت ها ایستادگی کنند.

چگونه می‌توانیم، راههایی را برای خدمت رسانی به افراد نیازمند پیدا کنیم، و همزمان با آن، بتوانیم امید و همینطور هشدار را که در پیام سه فرشته وجود دارد با آنان در میان بگذاریم؟

۱۵ شهریور

جمعه

تفکری فراتر: بخوانید، *إلن جی وایت*، "خداوند با ما است"، صفحه ۱۹ تا ۲۶،

آرزوی اعصار؛ "Saved to Sarve"، صفحات ۹۵ تا ۱۰۷، در *The Ministry of Healing*.
« خداوند ادعا می‌کند که تمام زمین تانگستان اوست. اگر چه در حال حاضر در دست غاصبان است، ولی متعلق به خداوند است. و با بازخرید آن و خلاصی آن از دست شریر که کمتر از خلقت دوباره آن نیست، متعلق به او می‌شود. برای نجات و آزادی جهان قربانی داده شده است. (زیرا خدا جهان را آنقدر محبت کرد که پسر یگانه خود را داد تا هر که به او ایمان آورد هلاک نگردد، بلکه حیات جاویدان یابد) (یوحنا ۳: ۱۶). از طریق آن یک عطیه، همه انسان های دیگر هم از هدیه نجات بهره مند شدند. روزانه تمام دنیا از برکات خداوند بهره مند می‌شوند. هر قطره ای از باران، هر پرتو نور بر روی نسل ناسپاس ما، هر برگ و گل و میوه، تحمل و صبر طولانی خداوند و عشق عظیم او نسبت

به انسان را شهادت می‌دهند» «الِن جی وایت، پندهای مسیح، صفحات ۳۰۱ و ۳۰۲.

«در مسیح چه یهودی، چه یونانی، برده یا آزاد همه با خون ارزشمند مسیح در کنار هم قرار گرفتند و یکی شدند (غلاطیان ۳: ۲۸ و افسسیان ۲: ۱۳).

«هرچه که تفاوت اعتقادات مذهبی می‌خواهد باشد، فراخوان درد و رنج بشریت باید شنیده شود و جواب داده شود ...

«همه اطرافیان ما از نظر روحی ضعیف هستند، سعی کنید تا روح‌هایی که نیاز به کلمات تسکین‌دهنده و اعمال یاری‌بخش هستند را کمک کنید. بیوه‌زنانی وجود دارند که نیازمند کمک و همدردی هستند. یتیمانی وجود دارند که مسیح به پیروانش فرمود آنان را دریابید تا اعتماد خداوند را دریافت کرده باشید. اغلب اوقات این موارد با غفلت و بی‌توجهی، نادیده گرفته می‌شوند. آنها ممکن است، ظاهراً از طریق ناهنجاریهای مختلف از دست رفته باشند و با بی‌رحمی با آنان رفتار شده باشد، با این حال آنان به خداوند تعلق دارند. آنان به قیمت پرداخت خون گرانهای مسیح خریداری شده‌اند و در نگاه خداوند آنان همانقدر ارزشمند هستند که ما هستیم. آنها اعضای خانواده بزرگ خداوند هستند، و مسیحیان به عنوان وکیلان و نمایندگان خداوند مسئول مراقبت از آنان می‌باشند.» «الِن جی وایت، پندهای مسیح، صفحات ۳۸۶، ۳۸۷.

سوالاتی برای بحث

۱. در تلاش برای انجام کارهای خوب و کمک به دیگران، چگونه ما میتوانیم در برابر وسوسه این طرز فکر که «این به نحوی ما را انسان بهتری می‌سازد و به ما شایستگی می‌دهد که خداوند ما را بپذیرد»، مقابله کنیم؟
۲. آیا کلیسای شما جامعه‌ای است که در آن «هیچ نوع تفاوتی وجود ندارد، بلکه در مسیح همه یکی هستند؟ چگونه این مسئله می‌تواند بیشتر رایج بشود؟ چقدر کلیسای شما در برگیرنده دیگران است؟
۳. چگونه ما میتوانیم میزان مناسب را در انجام کار خوب برای کسانی که نیازمند هستند، پیدا کنیم، اگر هیچ دلیلی وجود نداشته باشد که آنان نیازمند کمک هستند ما میتوانیم به آنان کمک کنیم، در حالیکه همزمان با توسل به حقایق انجیل به آنها دست یافته ایم؟ چگونه میتوانیم یاد بگیریم که هر دو طریق را انجام دهیم، و چرا همیشه انجام هر دو روش بهتر است؟

خلاصه: محبت خداوند که در طرح نجات او آشکار شده است و در زندگی و فداکاری عیسی مسیح، اثبات شده است، به ما عفو، حیات، و امید را پیشکش می‌کند. به عنوان دریافت‌کنندگان این فیض، ما به دنبال این هستیم که این را با دیگران به اشتراک بگذاریم نه فقط برای دریافت رستگاری، بلکه به دلیل آنچه که ما به خاطرش خلق شدیم و دوباره تولد نو پیدا کردیم، باید انجام دهیم. به همین ترتیب، انجیل روابط را تغییر می‌دهد و ما را به سوی خدمت، به ویژه به کسانی که بیشترین نیاز به کمک را دارند، سوق می‌دهد.